

PENTRU CEI CE NU RENUNȚĂ

Știința primește vizita Rapidului din calitate de ocupantă a locului 2, la 6 puncte de lider. Avem încă 12 puncte în joc, un meci direct cu FCSB și totul pentru care să luptăm. Vă așteptăm alături de noi pe stadion, nu la secțiunea de comentarii.

**VINERI, 2 MAI 2025,
ORA 20:30
SUPERLIGA, ETAPA VII (PLAYOFF)
STADIONUL „ION OBLEMENCO”**

Craiova, între comunism și consumerism: unde s-a pierdut iubirea?

Înainte de un derby deja clasic, a cărei frumusețe istorică o vom detalia în ultimul material al acestui program de meci, se cuvine să admitem că astăzi este mai ales despre noi.

Cine suntem noi? Universitatea Craiova, una dintre cele mai frumoase povești ale fotbalului românesc. Am avut trei generații uriașe, dar a căror măreție nu a ținut doar de faptul că sunt singurele generații din istoria Științei care au câștigat titluri de campioană. În fond, echipe mai puțin mărețe, precum CFR Cluj, UTA, Venus București sau Chinezul Timișoara, au câștigat campionatul de mai multe ori decât noi.

Acea măreție, acel statut special, ne-au fost date mai ales de modul în care a fost iubită Craiova, de-a lungul acestor ani: cu patimă, dar și cu bucurie; cu furie, dar și cu eterna înălțare care survine din sentimentul că suntem împreună împotriva celorlalți, a rivalilor.

Pe vremuri, ne iubeam mai mult, pentru că știam foarte clar pe cine trebuie să disprețuim. Pe vremuri,

ne iubeam între noi foarte mult și, prin extensie, îi îndrăgeam chiar și pe confrății de suferință rapidiști. Deși din rivalitatea de pe teren săreau scânteii și zgomete de tibii izbite între ele, disprețuiam împreună, în admirația tăcută a unei țări întregi, sistemul opresiv atât de bine reprezentat de Steaua și Dinamo.

Doar că apoi a venit revoluția și din păcate unii pare că ne-am pierdut în prea multă libertate și prea puține motive reale de dispreț și de ură. Lipsiți de vreun mare dușman și confrunțați cu greutatea propriilor decizii într-o existență liberă, prea mulți am ajuns să ne dăm libertatea de a disprețui și chiar a urî pe oricine nu corespunde așteptărilor noastre.

Pe giuleșteni de exemplu nu-i mai putem iubi de vreo 40 de ani, de când cultura ultras (a cărei naștere, în România, a coincis cu apusul „epocii de aur”) ne-a convins, pe model monoteist-monogam, că echipa iubită poate fi doar una. Dar până și cultura ultras a ajuns să fie una a romantismului și a frumuseții, față de cultura cea nouă, cea a consumerismului.

Consumerismul e mai rău decât comunismul în multe privințe, dar mai ales într-un aspect absolut esențial: consumerismul este cel care ne convinge că orice poate fi înlocuit, chiar și oamenii. Când ceva nu funcționează atât de bine cât ne-am aștepta, când un jucător ratează câteva ocazii sau greșește de câteva ori, ne înfuriem și-l aruncăm la gunoi, apoi cerem altul. E asta iubire, când ajungem să vorbim despre propriii jucători, despre eroii noștri, ca despre niște șuruburi

ieftine care pot fi înlocuite de unele mai scumpe?

Există posibilitatea ca Mitriță să nu câștige niciodată titlul cu această nouă generație foarte bună a Craiovei. Când spun generație, mă gândesc mai ales la echipa reprezentată de el și de Bancu, cea care a obținut deocamdată două cupe și o supercupă, din 2017 încoace. Dacă într-adevăr Mitriță se va retrage sau va pleca înainte să apuce să ridice trofeul cu Craiova, nu vom putea ridica această generație la nivelul celor trei mărețe: cea de la mijlocul anilor '70, cea din anii '80 și cea de la începutul anilor '90. Și dacă va fi așa, ce? Ne va face asta să ne iubim echipa mai puțin? De ce ar fi așa?

Eu unul cred, pentru că cred în echipa pe care o iubesc, că Mitriță chiar va fi campion cu Craiova. Dacă mă înșel, voi fi foarte trist și va fi mare păcat, pentru noi și mai ales pentru el. Pentru că trăim vremuri în care toată lumea pare dispusă să se vândă, dar Mitriță a refuzat să facă asta și a rămas să lupte pentru ceea ce iubește. Astfel de sacrificii și de dovezi de devotament merită nu doar toată aprecierea noastră, ci chiar și laurii unui campionat care, oricum, fără Mitriță și Știința ar fi mult mai trist. La fel vom fi și noi fără un titlu în acest sezon, dar tristețea e până la urmă lucru firesc, când știi cum se iubește și cum se trăiește.

Da, putem să iubim chiar și când așteptările și speranțele nu ne sunt îndeplinite. Și am încredere că o vom face chiar dacă visul nu se va încheia frumos în acest sezon. Suntem tot noi, suntem tot împreună, ne păstrăm și ne permitem luxul de a visa în continuare, cot la cot. (**A.M.**)

Lupta continuă

- Titlul încă nu este jucat și toată lumea din club trage în continuare pentru marele vis. În acest context, Sorin Cârțu a declarat că „e obligatoriu să învingem în următoarele două meciuri acasă, pe Rapid și pe CFR. Apoi vine meciul cu FCSB și iarăși un meci acasă, e esențial să fim eficienți.”
- Mirel Rădoi: „Va fi cel mai greu meci de până acum din playoff, deoarece înfrângerea cu U Cluj ne-a afectat destul de mult. Timp de două zile, jucătorii au părut foarte afectați, i-am simțit de la antrenamente. Apoi s-au antrenat iarăși foarte bine, dar e un meci greu și avem nevoie de suporterii, pentru că și eu, și echipa, suntem sub presiune.”
- Știința a fost iarăși dezavantajată de arbitraj evident cu U Cluj, când nu i s-a acordat un penalty la ultima fază a meciului cu U Cluj. Conform lui Rădoi, arbitrii i-au explicat antrenorului nostru că „dacă nu era ofsaid, dădeam penalty”, dar din reluările ulterioare a fost evident că nu se pune problema de ofsaid la acea fază.

- Antrenorul nostru a mai amintit o dată despre greșelile despre arbitraj, spunând că de la venirea lui este limpede că Universitatea, Rapid și Dinamo sunt „fiii ploii” când vine vorba despre arbitraje. Implicit, antrenorul nostru a sugerat ceea ce era deja evident: că FCSB, U Cluj și CFR au fost aproape mereu beneficiarii erorilor mari de arbitraj, în acest an, în timp ce celelalte trei echipe din playoff au fost mai degrabă victimele acestora.
- Rădoi a infirmat alte zvonuri din presă, legate de faptul că Alibec ar fi semnat cu Craiova sau că s-ar

fi decis ca lui Safira să nu fie transferat definitiv. Mirel a explicat că nu a auzit nimic despre vreo înțelegere cu Alibec și că în mod clar el sau conducerea nu au discutat despre situația lui Safira, deoarece acesta va fi evaluat abia la final de sezon. În același timp, antrenorul nostru a mărturisit că și Baiaram și Mitriță pot pleca în această vară, în cazul în care aceștia primesc oferte avantajoase atât pentru ei, cât și pentru club.

- Laurențiu Popescu: „Este un meci foarte important și un derby, ar fi păcat să nu avem cât mai mulți suporteri alături de noi. Dar, oricâți ar fi, noi vrem să le facem o surpriză frumoasă la final de meci. Nu am pierdut încă nimic și avem nevoie de victorie cu Rapid. De acum, cu adevărat, toate meciurile sunt finale.”
- Portarul nostru s-a arătat nemulțumit și de formatul Cupei, care crede că ar trebui schimbat, în contextul în care Universitatea a părăsit Cupa României după ce a jucat doar meciuri în deplasare, în acest sezon. Primul care a atacat acest format fusese Pavel Badea, care declarase: „Mi se pare o nebunie formatul din cupă. Trebuie să se treacă înapoi la corectitudine și la tragere la sorți. Ce spectaculozitate ai tu în Cupa României, când Craiova n-a jucat niciun meci acasă?”

Ultima șansă: să ne învingă azi

- Deși sunt cotați de site-ul de specialitate Transfermarkt drept echipa cu al doilea cel mai valoros lot din România, după FCSB, adversarii noștri trec printr-o perioadă chiar și mai grea. Aceștia au doar un succes în primele 6 etape de playoff, ocupă ultima poziție și doar cu o victorie astăzi ar mai putea spera la un loc de cupe europene la final de

sezon. Mai mult, Rapidul a fost eliminat și din Cupă după o înfrângere în semifinale contra lui Hermannstadt.

- În ciuda faptului că șansele matematice ale Rapidului să prindă un loc de cupe europene există încă, Victor Angelescu (acționar minoritar) a părut că se declară învins, după înfrângerea cu FCSB: „Este un sezon ratat. Ar trebui să batem tot și să sperăm că cei din fața noastră se încurcă, șansele sunt foarte mici.”
- După înfrângerea cu Sibiu, Marius Șumudică și-a anunțat demisia la cald, imediat după meci, la cererea fanilor. Aceștia strigaseră în mod repetat și numele antrenorului advers, Marius Măldărășanu, fost fotbalist în Giulești. „Șumi” a rămas totuși pe banca bucureștenilor pentru că demisia i-a fost refuzată de conducerea administrativă. Întrebat dacă pleacă totuși de la Rapid, antrenorul a spus că nu știe, dar că se așteaptă ca asta să se petreacă în vară. Cel mai probabil, Șumudică își joacă probabil ultima șansă astăzi, la Craiova, când doar o victorie l-ar mai menține în cărți pentru obiectivul conducerii (o participare în cupele europene anul viitor).
- Antrenorul Rapidului a confirmat și el că ce spune Rădoi este evident și că Rapid, Craiova și Dinamo sunt cele mai dezavantajate echipe din playoff: „Campionatul ăsta e jucat de când a început playoff-ul.

Ce se întâmplă cu FCSB eu n-am mai văzut de pe vremea Cooperativei.” Apoi, Șumudică a avut și un atac la adresa lui Mihai Stoica, angajatul lui Gigi Becali și al unei televiziuni de sport în același timp: „Dacă nu a ieșit Vassaras cu explicații de la ce s-a întâmplat, a ieșit Vasalul, ne explică el cum e cu greșelile de arbitraj.”

- Acționarul Rapidului Dan Șucu a dat și el un comunicat în care a criticat dur arbitrajele de care a avut parte echipa sa, care a fost învinsă de FCSB doar pentru că Radu Petrescu și Ovidiu Hațegan s-au prefăcut că nu văd un fault clar în careu al lui Tîrnovanu. Șucu a declarat: „Fără echivoc, am fost furați. Rezultatul final a fost viciat de decizii evident partinitoare, favorizând o echipă care, pe lângă prestația modestă din teren, a afișat un comportament complet lipsit de orice spirit sportiv.”
- Rapid a fost învinsă de FCSB etapa trecută deși a jucat mai bine, după un meci în care a dominat clar posesia (60%) și a avut un număr dublu de acțiuni de poartă față de adversari, dar în care a fost dezavantajată clar de arbitraj, în timp ce oaspeții au făcut un antijoc ridicol.

Craiova – Rapid sau intensitatea iubirii și a urii între frați

Universitatea Craiova – Rapid este, pentru oamenii cu suflet mare cel puțin, cel mai frumos derby al României. Să ne bucurăm de el și să ne amintim cine am fost: și noi, dar și ei, foștii noștri frați de suferință, într-un material în trei episoade istorice, care împart perfect cea mai frumoasă rivalitate internă.

Marea frăție și pierderea Rapidului

Pe vremuri, puterea era rezervată comuniștilor și echipelor lor de frunte: Steaua și Dinamo. Faptul că Universitatea Craiova și pe alocuri Rapid au reușit să mai câștige și ele câteva titluri, în această perioadă, dar mai ales faptul că le-au câștigat în ciuda comunismului discreționar, i-a făcut pe suporterii noștri și pe cei giuleșteni să se considere frați. Erau vremurile în care nu era nicio mirare ca suporterii noștri și ai Rapidului să vadă meciurile împreună, unii lângă

ceilalți în tribune, așa cum e consemnat de mai multe surse de la acea dată.

A fost o perioadă de rivalitate prietenească și boemă, în care Rapidul se afirmase nu doar ca o echipă anti-sistem, ci mai ales ca una excesiv de romantică. Rapidistii erau poeți pe teren și în afara lui, din Giulești provenind expresia „mai bine o bară frumoasă decât un gol urât”. Când un fotbalist serios și valoros, dar lipsit de finețe, a ajuns sub Grant, avea să fie tratat urât și până la urmă dat afară pe ușa din dos. Acel fotbalist era, din păcate pentru neinspirații giuleșteni și din fericire pentru noi, Ion Oblemenco.

Pe umerii Tunarului ne-am născut prima noastră mare generație, iar furia cu care juca acesta împotriva Rapidului a ajuns legendară, ca și victoriile mari și memorabile contra Rapidului cu Oblemenco marcat. Și, pe măsură ce Craiova învăța să câștige grație

muncii colective și a efortului, Rapidul se îngropa tot mai mult sub spectrul propriei neseriozități.

Undeva la mijlocul anilor '70 s-ar fi produs un schimb de cuvinte istoric între Oblemenco și Rică Răducanu, care descrie perfect diferențele dintre cele două echipe în acea perioadă (ambele foarte iubite, dar noi mai muncitori și mai ambițioși decât ei). Rică i-ar fi zis lui Nelu, după ce tocmai îl învinsese cu un trasor din afara careului: „Tare mai dai în ea, nenicule!”. Iar Oblemenco ar fi râs și i-ar fi zis: „Ehe, Ricuță, nu știți voi d-astea, e o chestie pur oltenească! La voi merge mai bine fenta, călcâiul, săritura peste minge...”.

Și, în anii '80, când Craiova a devenit Maximă și chiar a început să combine acea ambiție oltenească cu acele fente și călcâie ale unor fotbaliști superbi, Rapidul era deja pierdută, o echipă care a stat mai mult în B decât în A până la începutul anilor '90.

Marile certuri și pierderea Craiovei

În acest context a venit anul 1989 și acel meci pe care mulți îl consideră „marea cotitură”, momentul din care Știința și Rapid nu s-au mai iubit „la infinit”: pe 11 iunie 1989, giuleștenii retrogradau în B pentru a cincea oară în istorie, după o înfrângere chiar pe Giulești cu Craiova. Deși nu-i uram, am fost destul de nemiloși cu ei, pe teren și în tribune. După numele marcatorului decisiv, Eugen Neagoe, a ajuns celebră scandarea de atunci a suporterilor noștri: „Neagoe, Neagoe / A băgat Rapidu-n B!”.

Doar că acel an 1989 nu avea să fie doar începutul

unei noi mari generații din istoria Craiovei, care avea să obțină eventul în anul imediat următor, ci și unul al unei noi mari generații din istoria adversarilor noștri de azi. După preluarea de către George Copos de la începutul anilor '90, Rapid a reușit să obțină două campionate și patru cupe și au avut câteva participări memorabile în cupele europene.

Nu amintim despre „marea trădare” din 1998, când Craiova de atunci a preferat să interzică un titlu Rapidului, contrar propriilor ei interese, deoarece acea echipă nu mai era Universitatea deja. Dar merită spus că acel meci venea într-un context în care relația dintre fanii celor două echipe era deja una mult mai proastă.

În 1994, tot în Giulești, avea loc probabil meciul preferat al lui Gică Craioveanu, care mereu își aduce aminte de el: un 5-3 pentru Știința care a fost categoric

unul dintre cele mai frumoase derbiuri de după Revoluție. Atunci, Gicanu marca de două ori, iar Stîngă, Călin și Gane câte o dată. În aceeași perioadă, Mircea Rednic, pe atunci jucător emblematic al Rapidului, declara: „Urăsc Craiova, prea mult rău ne-a făcut această echipă!”.

Iar ura Rapidului pe Craiova din acea vreme se confirma prin faptul că, după victoria aceea mare din 1994, autocarul nostru ieșea din Giulești greu, sub o ploaie de pietre și cu geamuri sparte. Dar mai mult decât ura lor ne-a durut pierderea noastră. Tot în 1994 avea să înceapă și finalul unui vis frumos, iar Craiova se pierdea, nu doar cu performanța, ci și cu numele și identitatea.

Perioada modernă și renașterea comună

În sezonul 2014-2015 Știința renăscuse și juca pe prima scenă deja, dar Rapidul avea mari probleme financiare. Acestea se manifestau printr-o retrogradare a giuleștenilor în acel sezon, una la care, culmea, tot noi vom fi participat decisiv. Pe 17 mai 2015, Știința învingea în Giulești cu 2-1, goluri Mateiu și Rocha, iar rapidiștii nu mai aveau șanse să se mențină pe prima scenă. Suporterii noștri nu au ratat momentul unei noi înțepături istorice, adaptând scandarea din 1989: „Mateiu și Neagoe / Au băgat Rapidu-n B”.

Un an mai târziu, deși pe teren câștiga seria din liga secundă, Rapidul se desființa din cauza incapacității de plată care a dus la dezintegrarea clubului și

plecarea angajaților. Au reușit să promoveze iarăși abia în 2021, când Craiova devenise deja o forță a primei divizii deja. Între timp, giuleștenii înșiși au devenit o forță a primei ligi, iar ultimele meciuri cu Rapidul au fost nemaipomenit de încinse și de spectaculoase, cu atât mai mult cu cât e clar că respectul dintre fanii noștri și ai lor a supraviețuit. Și noi, dar și ei, ne abținem de la cele mai „porcoase” scandări, atunci când vine vorba de meciuri directe.

Nu ne abținem însă de la fotbal, iar faptul că s-a marcat în toate meciurile directe de atunci e o confirmare în acest sens. Dar confirmări sunt mai ales faptul că multe dintre punctele obținute de noi împotriva lor, în ultimii ani, au fost smulse în general după meciuri istorice, dificile și memorabile. A fost acel 2-1 de la ultimul meci, cu gol Mitriță la ultima fază. La meciul

precedent din Giulești, în aprilie 2024, îi bătuserăm tot cu 2-1, tot cu un gol la ultima fază, dar al lui Crețu. În fine, victoria din martie 2024 de acasă a venit după ce Știința a întors scorul cu un om în minus, și a mai fost și bomba aceea lui Koljic din 2022, când îi învingeam tot în prelungiri, 2-1 pe Arena Națională.

Se poate spune orice despre Craiova-Rapid, dar nu că va fi un meci cuminte și prietenesc. Respectul dintre cele două echipe există încă, dar rivalitatea este una parcă mai disputată ca oricând. Și, când jucăm din poziția de ocupantă a locului 2, cu șanse la titlu, împotriva echipei care e considerată a doua ca valoare a lotului de Transfermarkt, se subînțelege de ce avem nevoie: în primul rând de o victorie, în al doilea rând de sprijinul necondiționat al celor mai frumoși fani dintre toți. De sprijinul vostru.

AMINTIREA SĂPTĂMÂNII:

25 MAI 1975

Când suporterii dormeau pe stadion ca să prindă meciurile unei Științe fără șanse la titlu

„Vere, știi ceva? Noi nu mai plecăm acasă. Dormim aici, pe stadion.” Așa au zis vreo 500 de oameni care oricum veniseră, pe 24 mai 1975, la ultimul antrenament al Științei de dinaintea partidei cu Dinamo de a doua zi. Și-au întins păturile pe gradenele de lemn și s-au culcat. A doua zi, la scurt timp după trezire, vor fi fost fericiți.

Doar un derby pentru onoare.

Dar ce onoare!

Nu era „decât un derby”, nu și un meci cu mari implicații pentru clasamentul final. Dinamo era desprinsă de mult în campioană deja, iar acel meci din etapa 30 (mai erau doar 4 rămase de jucat) practic nu mai conta. Dar Craiova credea și spera în ceva mai mult decât un simplu titlu: credea în ea și în viitorul ei, spera că poate să devină tot mai bună în

sezoanele care vor fi venit. E adevărat, venea și după primul titlu câștigat chiar în fața marilor rivali. Dar e adevărat și că acel sezon imediat următor fusese mai degrabă dezamăgitor, raportat la anterioarele.

Deși poate „dezamăgitor” s-ar putea numi acel sezon mai degrabă pentru standarde de azi. Pentru suporterii olteni ai acelor vremuri a fost unul dintre cele glorioase. Cum glorioasă a fost și victoria din acea după-amiază cu Dinamo: 3-0, cu dublă Balaci și un al treilea semnat de Oblemenco.

La toate antrenamentele de dinaintea meciurilor importante erau oricum prezenți măcar vreo mie de oameni. Dar acum unii dintre ei se temuseră prea mult că a doua zi nu vor mai prinde locuri. Iar temerile lor erau cât se poate de fondate. Cei 500 de temerari temători care s-au decis să doarmă pe stadion, sub clarul stelelor de mai, în acea noapte, probabil nu au regretat niciodată acea decizie. Avea să fie un meci splendid.

Erau și vremurile în care furia era concentrată pe ai lor, nu pe ai noștri

Nimeni nu știe cu exactitate câți oameni erau a doua zi, pe Central, pentru că nimeni nu îi număra. Peste 40.000 fără îndoială, zic cele mai conservatoare surse. Probabil că chiar peste 50.000, zic însă cei care număra mai atent, observând că erau oameni urcați și pe tabelă, și în copaci, și în orice loc înalt de unde priveau meciul.

Cât despre stadion întreg, nu mai vorbim. Vuia de furie și de ambiție, ba chiar de o atitudine sfidătoare împotriva milițienilor, după cum rememorează Alin Buzărin într-un text: „În tribune sunt peste 50.000 de oameni, veniți cu multe ore înainte și trecuți și printr-o ploaie puternică. De vară, dar torențială. Meciul e fără istoric. Oltenii bat cu 3-0, dar nu asta e esențial. În repriza secundă, la tribuna a doua, «la stemă», se desfășoară un cearșaf imens. Coregrafie, cum s-ar spune astăzi. Pe cearșaf, o caricatură: Cornel Dinu, cu chipiu de milițian, dar cu trup de curcan. Și o inscripție, «*Dinu Curcanul*». Argotic, în Oltenia milițienii erau numiți «curcani». Imediat, în zona «stemei» au apărut «curcanii» veritabili, care au dispus strângerea urgentă a acelei pânze ironice.”

Cam așa fuse. Nu mai aveam șanse la titlu, dar credeam în ai noștri chiar și așa. Și, spre deosebire de astăzi, atunci vedeam cum titlul acela fusese pierdut de Știința doar pentru că ne fusese furat, de fapt.